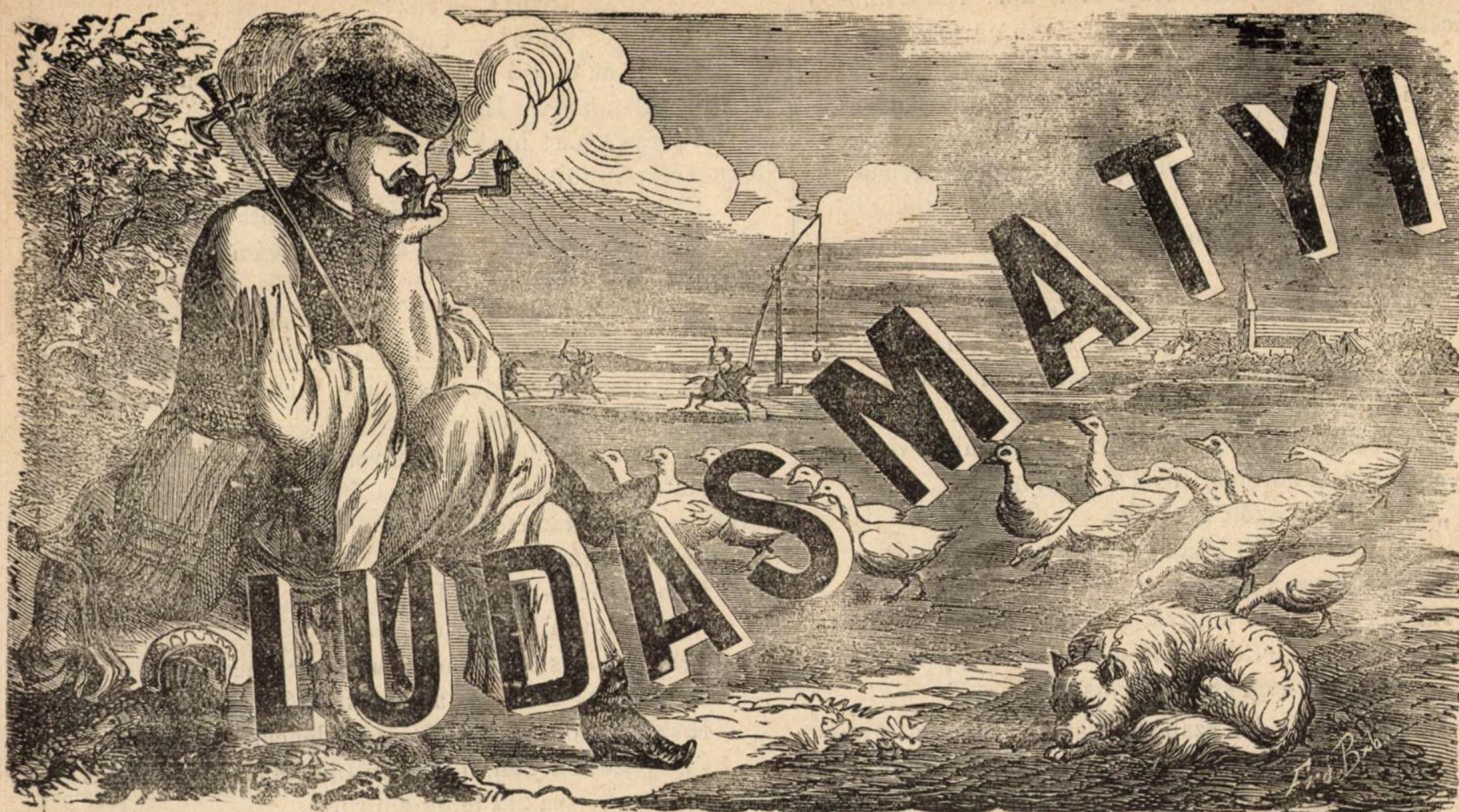

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, julius 28. 1872. 31 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Egy miniszter albumába.

Mit pressio, vesztegetés,
Itatás és etetéssel . .
El nem nyertél, megkaptad azt
Egyszerű kinevezéssel.

Csakhogy az a kérdés mostan
Kinek képét képviseled?
Mert a nép, mely nem választott,
Nincs megelégedve veled.

Nem képviselhetel mást, mint
Egy nyomorult szolgalelket,
Ki törvényt tapodva lábbal —
Neked „ex offo" hizelgett.

No de meg van a mandátum,
És pedig ritkitja párját . .
Sebaj . . az igazolásnál
Okvetetlen acceptálják.

Ludas Matyi.

Páter Knitelius jezsuita, és az ő tanitványa Linácska.

E. Linácska 14 éves csinos leányka volt, szép testi és lelki tulajdonokkal megáldva. Szorgalmasan tanult, varrt, kötött; az irásban szép előmenetelt tett, s a könyveket mód nélkül kedvelte, különösen a verses könyveket s Himfi szerelmeit szenvedélyesen olvasgatta.

Linácska atyja jómódu földes ur lévén, csinosan rendezett virágos kert nyilt a folyosóról, melyben hüvös lugasok vetének kellemes árnyat a halandóra. Ezek egyikében olvasgatta kedvelt Himfijét a szép kis Lina egy csöndes nyári alkonyon, midőn egyszer csak eleibe cseppen egy kámzsás pofók barát vigyorgó arccal. A leányka meg volt lepetve, könyvét elrejtette, de zavarát csakhamar leküzdvén felkiálta:

Isten hozta szent atyámat! De régen nem volt házunknál, atyuskám pedig sokszor emlegette."

— Annál inkább sajnálom, kedves szép kisasszony, hogy uraatyját hon nem találhatom — felelt a barát.

Kedves atyuskám és édes mamám a szomszédban vannak Tormásiéknál; tessék átmenni szivesen látják.

Majd átmegyek kisasszony. Hm, hm! Tehát a szép Linácska egyedül maradt itthon?

Igen, én őrzöm a házat.

Hm, hm! hátha a házőrző jobban megtetszenék valakinek, mint a ház egyéb értéke.

De nem félek ám, nem ijedek én meg egyhamar. Édes atyám honvéd volt, a hires kilencedik zászlóaljban. A németet csak ugy apritotta, mint a répát. Én pedig az ő lyánya vagyok.

Hm, derék! nagyon derék! Jól van jól.

Hanem most nem apritjuk a németet a harcmezőn; most itt a szép szelid virágok között vagyunk, az áldott béke malasztos ölében; azért beszélgetésünk tárgya is illő, hogy szelid szellemü legyen. — Lássuk a virágok királynéját társai körében mivel foglalkozik?

„Olvasok" — szólt Linácska.

— Mit olvas szép kisasszony — kérdé a barát.

Az én kedves költőmet.

Lássuk csak — a könyvet átvevé a barát s felkiálta: Himfi szerelmes!!! Per amorem dei! — Ilyen fiatal kisasszonynak ezt nem szabad olvasni.

Már hogy ne volna szabad? hisz ez igen szép! Fogadom hogy szentatyám nem tudna ilyen szép verseket irni, pedig maga sokat tud.

Hm! Óh én igen sokat tudok kisasszony! — szolt nagyot pislantva a páter.

Hanem én is próbáltam már verset irni, — és azt mondá Károly bátyám midőn Pestről haza jött: hogy szépen sikerült.

Tyhű! ez már valami! Tehát tudja a kisasszony mi a kadencia?

— Félig meddig sejtek hozzá, tessék csak valami szótagat mondani, majd én kadenciát találok reá.

Jól van szép kisasszony, tehát:

Tükör! —

Ökör! felelt Linácska.

No meglehetős! mond a páter; de tökéletesebbet találjon.

Tessék hát mást feladni.

Tehát én mondok néhány szót elől, rögtönözzön reá, tekerje fel a kisasszony elméjét.

Készen vagyok! — biztatá Lina:

Tehát:

Liba! — Hiba!
Halál! — Talál!
Uszik! — Csuszik!
Görög! — Zörög!
Bor! — Tor!
Teltasztal! — Vigasztal!
Bika! — Fika!
Szegény! — Legény!
Párna! — Várna!
Indus! — Pindus!
Lámpás! — Csámpás!
Szeretlek! — Megvetlek!
Szűz! — Tűz!
Cici! — Pici!

Ej, de az utolsó feladás olyan furcsa szent atyám — szolt kissé pirulva Lina.

Furcsa? hm! hm! hát furcsa . . kacsintott a barát jó kedvvel; no fojtassuk.

Elég lesz már szent atyám! már letettem a vizsgát.

Hej dehogy tette szép kisasszonykám! sanditott félre a barát.

Igen találékony elmével áldotta meg az ur a kisasszonyt. Hanem még egy utolsó feladványra feleljen, akkor elhiszem, hogy igazi poétáné, talán még Benedek Aladárné is leend belőle.

No ha utolsó, hát hadd legyen szent atyám akarata.

Hát kedves gyönyörüséges kisasszony saját szép nevére mondjon kadenciát.

Saját nevemre?

Igen, igen! — tehát: Lina!

— A leányka hallgat és pirul.

Tehát kedves nevére nem talál kordenciát.

Nos tehát: Lina! — a leányka szép szemeit lesüti.

Hisz erre könnyü és kellemes kedenciát lehet találni.

Ej, ej szent atyám, hiszen én tudnék mondani egy et hanem — — — szakitá félbe elpirulva.

No hát kivele szép gyermekem!

Ezt nem illik kimondani — szólt Lina.

De nekem meggyónhatja kedves kisasszony, nekünk még a szent apácák is meggyónnak.

No hajtsa ide bajos kisfejecskéjét szivemre és sugja meg.

Nem lehet! még most e kadenciát nem szabad megsugnom.

Tehát mikor leend szabad megsugnia.

Majd ha férjhez megyek, ezzel fülig elpirulva Linácska elfutott, a barátot a faképnél hagyva.

A jezsuita pedig utána nézett és nagyot sohajtva mondá: óh be kár, hogy e dicső paradicsomba a szegény barát nem juthat be.

Kölcsey Ferenc, mint tudjuk, igen flegmatikus ember volt.

Egyszer éjszaka tüz támadt a házánál, s a megijedt cseléd berohan a már akkor jóizüt szundikáló Kölcseihez, s nagy rémülve mondja neki:

— Tekintetes uram!

— No mi baj? — szólt erre a fölébredt Kölcsey.

— Jaj az istenért, tekintetes uram! — folytatja a megijedt cseléd, — tüz van!

— Ha tüz van, hát oltsátok — mondá Kölcsey.

— De nagyon ég ám tekintetes uram.

— Ha nagyon ég — veté utánna Kölcsey — hát nagyon oltsátok, s ezzel befordult a falnak és folytatta flegmatikus álmát.

Sziporkák.

Dorgálá a kabai asszony, komja asszonyát mondván: Ej ej édes komám asszony, hogy teheti már azt, hogy a komát minden csekélységért a tyukolba zárja, tudhatná kelmed, hogy a férj még is csak feje az asszonynak.

Nos — pattoga vissza az oldalborba — mi köze ahhoz valakinek, ha én a fejemet a tyukolba dugom.

Jószágát ment látogatni az uraság, természetesen a mai korcsdivat szerint öltözködve, s meghált a tiszttartónál.

Másnap reggel jókor behivatja az uraság a tiszttartót pár szóra s a tiszt megjelenvén, látja, hogy az ágy előtt még akkor is tisztitatlan állnak az uraság cipői. Mikor aztán elvégezte dolgát az urasággal, kimegy s előkiáltja hajduját az öreg Jánost:

Hát János! miért nem tisztitotta kend meg a nagyságos uraság csizmáját — korholá a hajdut a tiszttartó.

Kérem alássan . . szabadkozik János — én kisubickoltam volna, de ha nincs neki.

— Nincs-e? hogy ne volna, hisz ott hever az ágya előtt.

— Nem csizma az uram! hanem kamásli — Vagy ugy . . ember kend János! ha csak elkerülheti kend, ne is tisztitson férfilábáról cipőt, hanem most az egyszer, mégis tegye meg kend a kedvemért.

Verje a ragya, a tens ur kedveért hát megteszem, hogy kisubickolom azt a kölök csizmát.

Megyünk, de csak lassan.

Szánkon mentek a göcseji aszonyok a pinczéből hazafele meglehetős berugott állapotban. A kas azonban akár véletlenségből, akár a kocsis imposzturájából, lemaradt a szánkóról. Az aszonyoknak ugy rémlett, mintha nem igen haladnának, megszólal tehát az egyik:

„Megyünk e kormámaszony“ ?

— Megyünk bizony, de csak lassan — válaszolá a mátik — és bibitoltak tovább a kas farban.

Egy suplikáns kalandja.

(Képek a diák-életből.)

A diákéletnek egyik legmulattatóbb és legtanuságosabb mozzanata, az ugynevezett suplikátió.

A diáklegény, midőn suplikálni megy, akkor vándorol, akkor lép ki a világba. A suplikáns a kolduló barától csak annyiban különbözik, hogy ő hivatalosan kéreget, a főiskolától lévén kiküldve, hogy szedje be az egyházmegyék községeitől a szokásos évi önkéntes adományokat, mely adományok aztán az iskolák tatarozására fordittatnak.

A suplikáns-saison augusztus, september és oktober hónapokra esik, épen a legjobb időszakra, midőn javában érik a gyümölcs, szöllő, és kukorica. Jelen is van minden vig szüreten és kukorica fosztáson.

A suplikáns, a legátus kedvesen látott vendégek mindenütt, különösen a szép leányok körében, mert a hol ezek megfordulnak, ott rögtön kész a mulatság, folyik a táncz és dal, hanem fogy ám a bor is, mert a deák kegyetlenül szomjas mindég kivált ha pataki.

No de hát térjünk a suplikátióra.

Az már:

Deliberatum Ártándon, hogy a deák gyalog járjon.

A kéjutazás tehát rendesen per pedes apostolorum az apostolok lovain történik, természetesen ott van az elmaradhatlan utitárs, a mendikás, ki a fehér tarisznyát cipeli, melynek dus tartalma 3—4 darab elkoptatott predikátió, nehány pár ing s lábravaló és egy suvixos kefe.

Kakuk Miska azonban, a debreceni főiskola másodévi theologusa, az alsó és felső baranyai egyházmegyék kinevezett suplikánsa nem szeretett kutyagolni, ugy gondolkodott, hogy:

Mig Tolnát, Baranyát — karakán ideák
Közt — bebarangolná a suplikáns deák:
Addig biz térdeig elkopnék a lába,
S nem mehetne vissza a főiskolába.

Kapta magát a mi Miska öcsénk, nehogy ugy járjon mint a báró Demanx vizslája, elhatározta, hogy kétkerekü leptikán indul nagy utára, mint a pócsi bucsus.

Ez ugyan egy kissé arisztokratikus kényelem leend equipagon suplikálni, de hát teheti azt Kakuk Miska, épen tegnap nyert a krajczáros ferblin vagy 30 forintot, azon veend egy lovat; gazdája pedig — kinél koszton és szálláson van, ad egy nyugalmazott taligát s kész a fogat. A maguk kosztjáról nem kell gondoskodni, tálalnak a papnál vagy rektornál minden délben és estve. A ló is kikapja abrakját, mert a suplikáns lovát jól szokták tartan, mindenütt a hol van mivel.

Maga mellé vevé tehát Berdót a mendikást, kiment a cigánysorra a lóvásárba azon szándékkal, hogy ha keze ügyébe esik, veszen magának egy repülő táltos kancát.

Csicsó cigány harmadrendü lócsiszár épen ott ficánkoltatott egy szürke pegazust a zöld gyepen, ravasz szeme

belátott a deák veséjébe, mindjárt tudta, hogy ennek ló kell; képzelhető tehát, hogy elővette minden lóidomitási tudományát, hogy megkedveltesse a fürge paripát.

Mi a neve a csikónak Csicsó! — kérdé Kakuk Miska.

A neve . . . már a neve la; hát simli! há ákárja á téns urfi tudni.

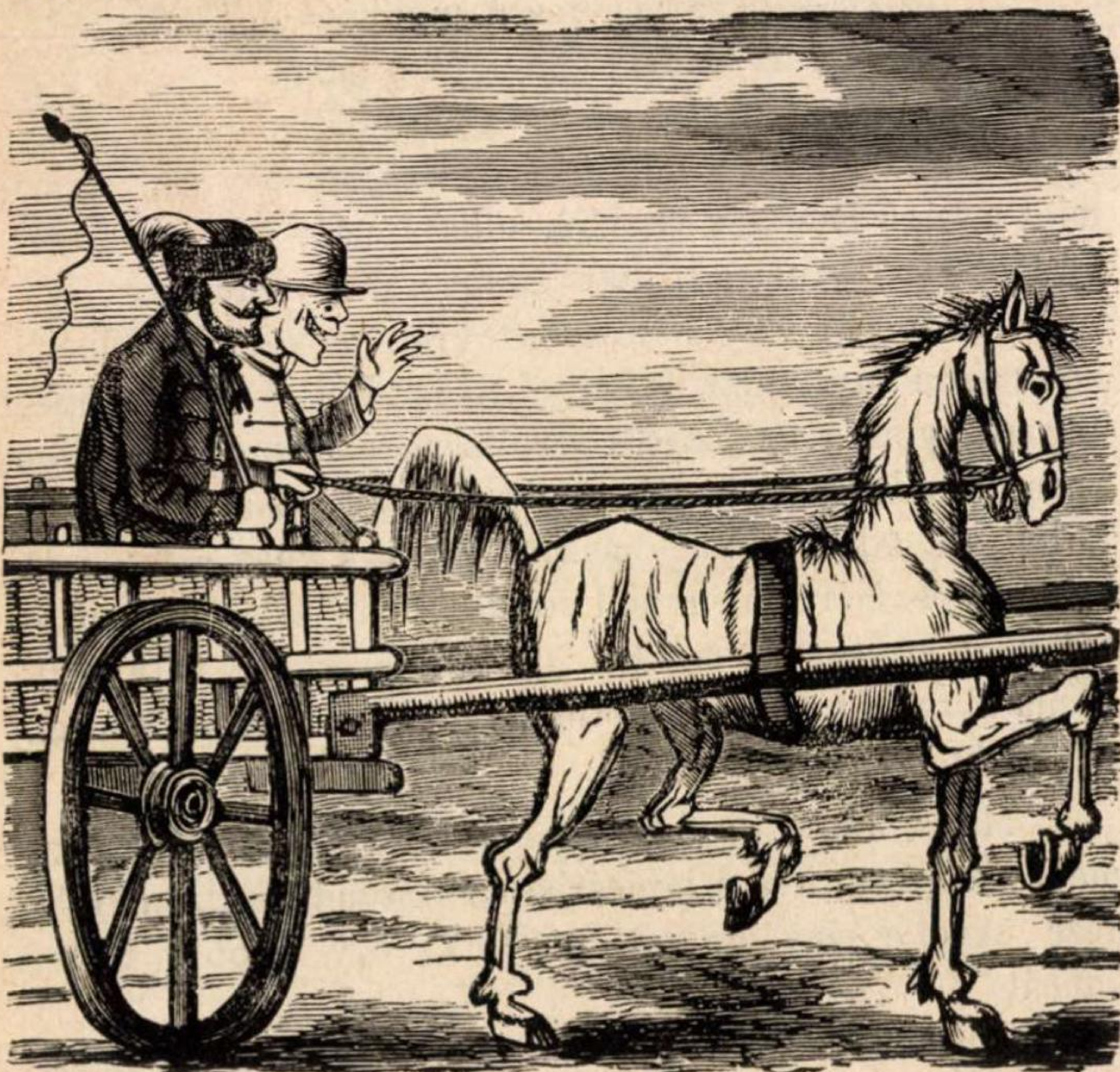
— Hát az ára?

Az árra . . derága lu ezs magának, mit kérdezi ha meg nem veszi . . csak megér bolondnak is harmincs forintot.

No deáknek nem ér többet 25 forintnál, tehát áll az alku?

— Itt a parolám, legyen azs ifju uré.

Berdó mendikáns kötőféken fogta a simlit, s másnap már egy kordéba fogva poroszkált a hatvani kapun kifelé.

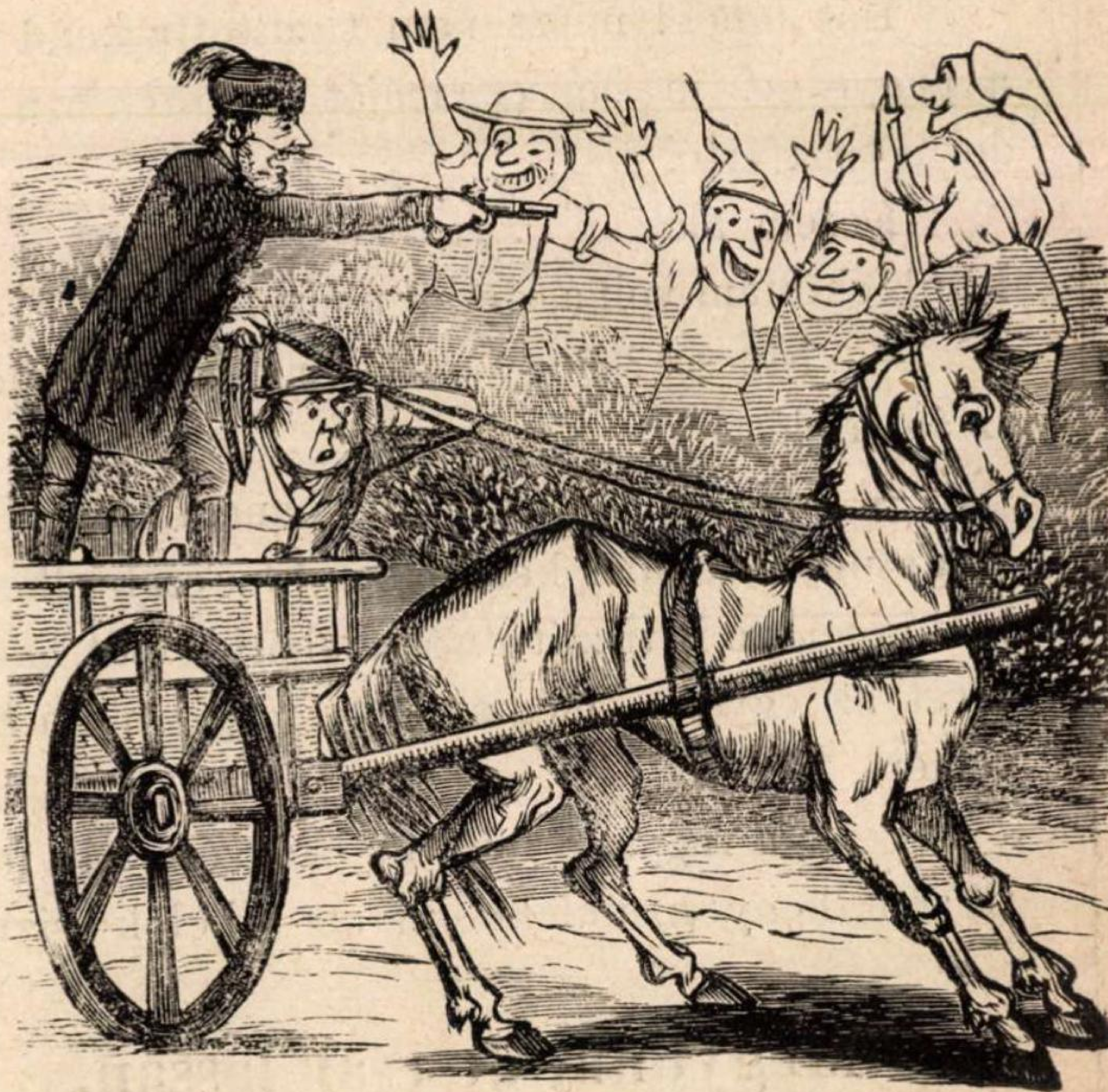

A simli nem volt épen rosz ló, hanem különös passiói voltak. Például, ha az uton masirozó lovaskatonákkal találkozott és a trombitát megfutták, mindjárt oda állott a taligával együtt a glédába. Innen következtetni lehet, hogy már legalább is kitöltött, midőn diák szolgálatba került, két kapitulatiót.

Ha valaki elkiáltotta halt . . vagy hó! a simli rögtön megállt, annyira értette a kommandó szót.

Egyik szép őszi napon Kakuk Miska principális és Berdó a mendikáns szunyókálgattak a taligán egy kissé, a simli pedig ballagott az országuton csendesen tetszése szerint; mit meglátva az országut két oldalán krumplit ásó svábfiuk egyike, elkiáltja magát: ho! hó! . . persze a simli megállott.

Kakuk és Berdó a neszre felébredvén álmaikból tova nógatták a simlit, azonban a másik percben már két három sváb kiáltá: ha! hó! . . a simli ismét megállt. Erre aztán óriás kacagás lőn a svábok között. Most már apraja nagyja egész utmentén kiáltá a ha-hót . . nagy mulatságuk telvén a simli tempózásában. Kakuk Miska végre is türelmét veszté a svábok trétáira s a nála levő mordájjal rájuk akart ijeszteni . . hanem ó fatum . . a mordáj csütörtököt mondott.

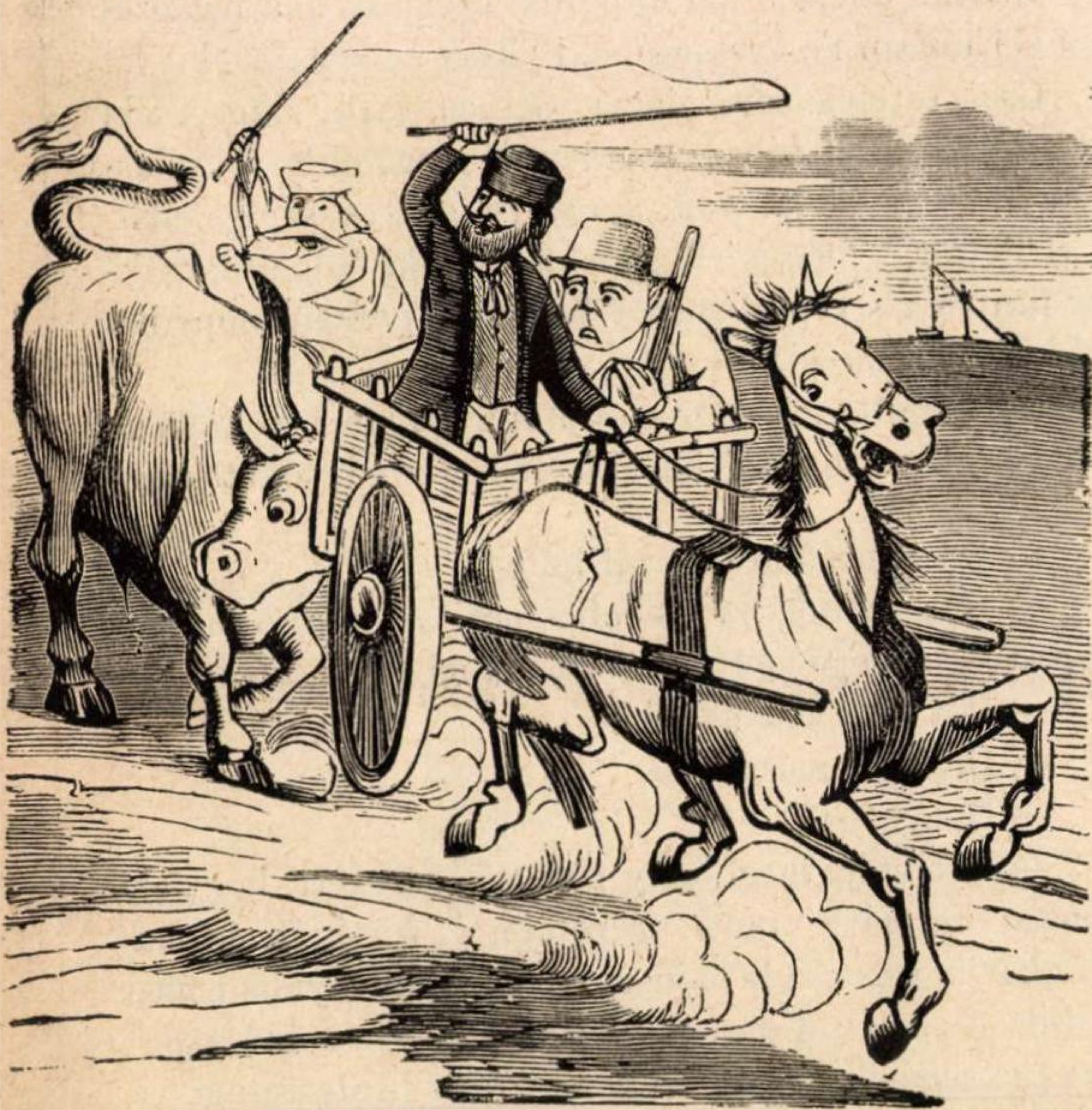

No lett erre aztán olyan krumpli-bombázás, hogy csak ugy görnyedt bele Kakuk Miska és Berdó mendikáns . . s volt az ostornak és botnak dolga, hogy sebesebb nyargalásra kényszeritsék a szürkét . .

Mire utasaink nagy nehezen kijutottak a krumpli föld közül, tele lett a taliga hátulja krumplival, melynek minden darabja ott érte a suplikáns deákot és mendikánsát a hol találta. Természetesen jutott a simlinek is elég.

Még ki se heverhették a krumpli szüretet, a legközelebbi pusztaságon gulya mellet vivén el az ut, egyik bikának feki nagy gusztusa támadt azt a tréfát tenni, hogy megkönyitse a simlinek a jármü huzását. A bika ugyan is kétszarvát neki feszité a taliga hátának és sebes trapban tolta a koleszt egy jó dülöföldön előre, mint valami gőzmozdony.

Szerencsére a közelben pipázgató gulyás, meg menté utasinkat a bika forsponttól a nélkül, hogy emberben és lóban valami kár történt volna.

Bejutottak tehát mindannyian ép kéz láb Z. városába. Itt azonban uj szerencsétlenség érte utasainkat, ugyan is a mint Kakuk Miska suplikáns büszkén hajtana a városon keresztül, vágyainak mekkája a paplak felé, a piaczon egy roppant pocsolyán kellett átvergődni. E pocsolyán a gyalogjárók részére egy magas palló tartotta fenn a közlekedést.

Ez akadály versenyen keresztül kellett — vagy akartak vagy nem — hatolni, és a szürke megfeszitett erővel fel is gázolt a pallóra. A járda másik oldalán nagy meredekség tátongott, s a mint a kordé két kereke le zökkent a pallóról, a simli haslója ketté szakadt, a taliga felbillent s abban a pillanatban deák és mindikáns kipottyant a taligából a pocsolyába.

No azt a röhögést, a mit ezen kómikus jelenetre aztán a kofák csaptak, látni kellett volna . . azt leirni nem lehet.

Enyi viszontagság után képzeljük, hogy esett az ebéd Kakuk Miskának és Berdó mendikánsnak.

Ugy mint az abrak a simlinek.

Mit csinálnak a miniszterek?

Andrássy ismét verebész,
Pauler Pécsett heverész,
Tóth Vili énekel Svájcban . .
Bittó benne ül a pácban.
Tisza, Lónyai Hicingben
Szlávival fürdik a vizben,
Kerkápoli van csak itt ben,
Hanem ő is nyakig uszkál . .
Miben? . . hát a deficitben.

A falu négy majma.

Ki ne ismerte volna Baranya vármegyében az ötvenes években L. falu jegyzőjét, ki a vidéknek és ismerőseinek valóságos réme volt, lévén ő kegyelme furfangos elméjü, és nem kimélt rokont, sem barátot. Annak veszni kellett, kire ő hállóját kivetette, csinálván ő kegyelme oly ostobaságokat, hogy sokszor az egész vármegye megbotránkozott rajta. Képzelhető, hogy legjobban ki voltak téve szeszélyének azok, kik legközelebb voltak mellette, t. i. segédei. Ez volt aztán az oka, hogy a fényes nap alatt nem találkozott oly boldogtalan halandó, ki jegyző uram mellett a segédi tisztet egy hétnél tovább viselte volna; mert rendesen ugy ott hagyták jegyző uramat az első öszekapás alkamával, hogy azt sem mondták: befellegzett.

Node ha világverő Nagy Sándor tudott születni, mért ne születhetett volna Rozmaring Tóbiás, a flegmatikus, a semmit fel nem vevő férfiu. Különben Tóbiás urnak külseje igen ajánló volt. Szép férfias arca, deli termete s oly ritka szépségü bajusza, — melyet bárki megirigyelhetett volna tőle, — lógván kétfelől orra alatt oly hatalmas bajusz, mintha varnyut nyelt volna s csak a két szárnya maradt volna száján kivül.

De mit ér az ajánló külső, ha nincs mellette szerencse is. Igy volt Tóbiás ur is. Dacára 40 évi vándorlásainak sohasem találkozott a szerencsével, noha már a szép bajusz is őszbe csavarodott. Vándorlásai közben bevetődött a fentemlitett jegyzőhöz, ki annak rendje és módja szerint fel is fogadta őt segéd jegyzőnek. Tóbiás ur mokány férfiu volt. Nem törődött ő vele, ha jegyző uram fát vágott is hátán, oda sem nézett neki. Igy magyarázható meg, hogy Tóbiás ur már fél évet töltött jegyző urnál békés egyetértésben.

Egyszer holmi pinceszerre volt hivatalos a falu két esze, t. i. a jegyző és segédje, hol aztán annyira beszedtek a Krisztus véréből, hogy haza menet sehogy sem ismertek egymásra, majd komámnak, majd sógorasszonynak titulálván egymást.

Hazaérve kiki ágyába feküdt, s dicsérték az urat, horkolván annyira, hogy egy oláh duda hozzájuk képest Reményi nyirettyüje volt.

Reggel jegyző uramat a helység érdemekben nem megőszült, csak bepálinkázott kis birója valahogy csak felcibálta, de Tóbiás ur aludt mélyen mint a kocsonya, s csak orrának jerikói trombitái tudatták a füles vizsgálóval, hogy „nem halt meg ő, csak szendereg.“

Jegyző uram félórai cibálás után végre meggyőződött Tóbiás ur konoksága felől, hogy t. i. semmi hajlandósága sincs ma a falu tintáját és papirját pazarolni, átkos agyában azonnal megszületett a terv, a vérlázitó, az eget megrenditő terv, melynek szörnyü végrehajtása egy pillanat müve volt. Fogta ugyanis a papiros nyiró ollót s Kain szemekkel állt meg ártatlan testvére Abel elázott tetemei felett, és nem döfte szivébe az ollót, de krikk, ugy levágta a fél bajuszát, mintha ott sem lett volna s hagyta tovább szuszogni.

A gyomor a legjobb óra. Legalább Tóbiás urat ez szokta figyelmeztetni legtöbbször. Most is érezvén belsejében az ürt, felébredt. Első teendője volt felébredve egyet nyujtózkodni s aztán bajuszán egyet csavarintani. De oh szent Kleofás, az egyik bajusz csak nyulik, de a másik elpárolgott. Tükör elé szalad, s meggyőződik bajuszának jogos állomásától megfosztásáról.

Azt képzeli valaki, hogy talán hanyatt vágta magát, vagy tüzet kiáltott? oh nem, nem szólt egy szót sem. Szépen kocsira ült s hajtatott a szolgabiróhoz.

Előadván panaszát, a jegyzővel szembesittetik, hol a jegyző aztán töredelmesen elismeri, hogy ezt a kis tréfát csakugyan ő követte el.

— Mi kárpótlást követel ön bajuszáért? — kérdi a szolgabiró Tóbiás urat, mivel még ilyen pörben sohasem hozott itéletet.

— Én nem kivánok mást — felel Tóbiás — minthogy most már egészen meg kell borotválkoznom, tegye meg azt a jegyző ur is.

— Nos? — kérdi a biró a jegyzőt.

— Nem bánom, — mondja vállvonitva a jegyző — menjünk a borbélyhoz.

El is mentek. Az öreg Tóbiásnak levágták másik bajuszát is, a jegyzőnek mind a két bajuszát s szép fekete körszakálát.

Mikor a gyilkos mütét megtörtént, jegyző és segéd egymásra nézett s oly irtóztató kacagásban törtek ki, hogy a borbély borotvája után kapott ijedtében.

Azután szépen karonfogták egymást s a legközelebbi sörházban keservesen neki láttak az árpalének.

Csak estefelé értek haza. Otthon várta őket a falu érdemes kántora, kiben minden jó meglehetett volna, csak az az egy hibája volt, hogy rettenetes szolgalelkünek született, s neki mindegy volt, akár ki volt ura, csakhogy ura volt, s képes volt a legutolsó policáj-mopszlija előtt kalapot emelni.

Hajlongott a kántor most is a két kopasz képü ur előtt eleinte, azonban később felismervén őket megszólal.

— Hát jegyző urékat mi lelte?

— Hja kántor ur — felel neki a jegyző nagyot sóhajtva — nem jó kedvükből tettük mi ezt!

— Hát rosz kedvükből?

— Dehogy! muszájból.

— Hogyhogy?

— Hát tudja meg, hogy parancs érkezett, hogy aki a magas kormány iránti szeretetét és hüségét megmutatni akarja, vágassa le bajuszát, a mint egy loyalis ember hez illik. Nézze itt a parancs — mondá egy csomó papirt huzva ki zsebéből — holnap reggel ki is hirdettetem.

De nem várta a reggelt kántor uram, hanem szaladt haza s félóra mulva olyan kopasz volt ő is, mint a jegyző vagy Tóbiás.

A reggeli rórátén kegyetlenül leszidta aztán plébá-

nos ur, s csak a kántor magyarázata után csilapodott mérge, megtudván, hogy ez is a jegyző csinje volt. Node kikapott jegyző uram is.

Legalább ha már magokból majmot csináltak, hagytak volna békét kántoromnak.

— Hát kedves tisztelendő szent atyám — mondá nagyot hunyoritva a jegyző — láttuk hogy szentatyám csak maga olyan csupasz képü a faluban, hát hogy többen legyünk, mi is megborotválkoztunk.

— Üssön belétek a menykő — mondá a jó öreg plébános, elértve a majom célzást — jőjjetek ma hozzám ebédre, ott lesz a kántor is.

Ugyis történt, mind a négy kopasz ur bepinceszerezett a tiszteletes ur ebédlőjében kegyetlenül.

A Bach-korszakban egész naponát a csapszékben iddogált a n. váradi csizmadia mester, s már ugy estefelé megunta a várást othon kedves oldalbordája, kapta tehát magát és utánna ment; minthogy pedig tudta rendes tanyáját, csakhamar felis találta. Volt aztán mit hallgatni az öregnek, egész uton dicsérte őt kedves élet párja amugy hátrafelé, nem törődve a sok utczai bámuló és hallgató publikummal. Egyszer türelmét veszitve az öreg, rá kiált az asszonyra:

— Ugyan hallgas már egyszer te sárkány! fogd be a szádat, roszabb vagy mint a császár.

Alig hogy kimondta az öreg a szót, három darab policáj körül veszi s feleségével együtt szépen visaik be a hűvösre.

Reggel aztán a policáj direktor elé állitják a csizmadiát nejével együtt felségsértés miatt.

A policáj direktor nem volt éppen olyan hiena természetü, minő általán többi társai s meglátva a csizmadia becsületes arczát, segiteni akart rajta.

— Nos, beszélje hát el öreg, hogy mit mondott tegnap r é s z e g fővel?

— Hohó kérem — pattog az öreg — nem voltam én részeg.

— Dehogy nem, részeg volt kend.

— Már engedjen meg az ur, de ne sértegessen, mert én idevaló polgár vagyok, de az urról azt sem tudom kicsoda, micsoda?

— No hát ha józan volt — mondja faggatólag a direktor — hát igaz-e, hogy kend azt mondta, hogy ez az asszony rosszabb mint a császár?

— Már a mit mondtam azt mondtam, most is, csak azt mondom.

— Hát hogy merte azt mondani? nem tudja, hogy a felségtés? melyért felis akasztathatom.

— Hát kérem ugy tessék azt megérteni, hogy nekem ő felségével semmi bajom; tizenkét évig szolgáltam becsületesen, aztán mikor eleresztett, obsitott is adott, az isten éltesse sokáig. De ezt az asszonyt, ezt a sárkányt már 25 éve hogy szolgálom és még sem akar obsitot adni.

A direktor elnevette magát s nagylelküen hazabocsátotta az öreg csizmadiát és kedves oldalbordáját.

Volt Vácon egykor egy Drasek nevű s igen szép görög-orru uri ember.

Ez az uri ember aztán egyszer, valami kamasz érzelmektől elragadtatva, egy szép kis leánynak a kebliben, minden áron görögtüzet akart gerjeszteni.

Az ostrom azonban sehogy sem vezette Drasek uramat eredményre.

E miatt aztán szörnyen dühbe jön a lovag és személyes hiuságát látván megsértve a leány kegyetlen visszautasitásában, — nagyon vad szemrehányásokban kezdte a leány előtt kiönteni epéjét.

A jámbor Vesztaszűz egyideig csak hallgatja Drasek uramnak keserü ömlengéseit, — egyszer azonban elhagyá a türelem, s fog egy jó nyeles serpenyőt, s ugy vágja azt Drasek uram orra cimpájához, hogy az legott lapos lett tőle, mint a lepény.

— Vége a gyöngyörü orromnak! kiálta fel erre a lefőzött lovag — pisze lettem miat egy buldog . . .

Ezután a mérges ütközet után nem is hivták aztán Draseket másként, mint „p i s z e D r a s e k“-nek, hanem a ki neki még is ezt a kegyetlen titulást szemébe mondta, — arra mindjárt bicskát fogott.

A közvágóhid megnyitására.

(komponalta egy mészáros.)

Óh marha! mit bámulsz . .
A közvágő hidat?
Melylyen feltaglózzák
Kövér tagjaidat . . .
Bámuld meg inkább a
Spiszbürger atyákat . . .
Steiger és Tavaszi
S holmi Radoczákat . .
Kik frakk s cilinderben
Egészen meghitten . .
S pöffeszkedő gőggel
Parádéztak itten.
Ez urak hát okos
Állatok módjára,
A „Ludas Matyi“-ban
Legyenek l e v á g v a.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

Mihály: Nini szomszéd! micsoda székbe is nevezte az elnök ki Tisza minisztert?

Icig: A képviseszékbe.

Mihály: Jó.. jó de honnan?

Icig: Hát Háromszékből..

Mihály: Melyik azon háromszék?

Icig: Hát a csapszék, mészárszék és árnyékszék.

Biharmegyének követe, a hirneves Beöthy Ödön egykor összeszólalkozott Szluha Imre pecsovics uri emberrel a fölött, hogy a szalontai nemesek mért járnak botokkal mindig a restaurationa.

Beöthy avval védelmezé a szalontai nemességet, hogy sok erdőségen kell nekik keresztül jönni, mig a megye székhelyére érnek, tehát önvédelemből — a medvék és farkasok ellen, — jó hogy ha ily fütykösökkel látják el magukat.

Szluha Imre erre a sajátszerü védelemre nagyot nyelt, s azt mondá Beöthynek:

— Nem történt az még meg, hogy azokban az erdőkben mostanában valakit megtámadtak volna a medvék vagy a farkasok.

— Az se történt meg — viszonzá Beöthy — hogy Szluha Imre uramat a menydörgős menykő megütötte volna, hanem megütheti még.

B. városában Cz.. korcsmáros a haspártnak több izban ételt és italt szolgáltatott ki.

Ezen vendéglősnek házafalán ily fellirat állott: „Cz... K... valódi bormérése".

E feliratot aztán egy reggelre ilyen formán igazitotta ki valamelyik lelkes balpárti halandó:

Cz... K... valódi **bőr**mérése.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.